

ΕΚΔΟΣΙΣ
ΜΕΛΕΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ

Ο ΘΕΟΣ ΕΧΕΙ ΣΧΕΔΙΟΝ

«Κατὰ πρόθεσιν τῶν αἰώνων, ἣν
ἐποίησεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ
Κυρίῳ ἡμῶν».

ΕΦΕΣ. γ:11.

A D A W N P U B L I C A T I O N

Ο ΘΕΟΣ ΕΧΕΙ ΣΧΕΔΙΟΝ

ΕΙΝΑΙ δυνατόν τις, μὲ ὅλας τὰς τεχνικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς γνώσεις εἰς ὅλον τὸν κόσμον, νὰ νομίσῃ ὅτι, ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἱκανὸς νὰ κἀνῃ σχεδὸν τὰ πάντα. Ἀλλὰ ἀπογοητευόμεθα βλέποντες ὅτι, παρ' ὅλας τὰς τεχνικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς προόδους, ὁ ἄνθρωπος ἐπίσης εἶναι ἱκανὸς ν' ἀφανίσῃ ὁλόκληρον τὸ γένος. Πρὸς ἀποφυγὴν τῆς δυνατότητος αὐτῆς, ἡ Ἀμερικὴ μόνῃ ἐξοδεύει πεντήκοντα δισεκατομμύρια δολλάρια τὸ ἔτος πρὸς ἄμυναν, καὶ ἀναλόγως πράττωσιν καὶ τὰ ἄλλα ἔθνη.

Ἡ ἀνθρωπίνη ἰδιοτέλεια εἶναι εἰς τὴν ρίζαν ἐκάστου προβλήματος, καὶ ἡ ἐπιστῆμη δὲν ἐξαλείφει ἰδιοτέλειαν, μᾶλλον συντελεῖ εἰς αὐτήν. Παρατηροῦντες ὅθεν εἰς τὸ μέλλον, βλέπομεν ταχύτεραν αὐξησιν ταξιδίων, πολυτέλειαν οἰκιακὴν, καλλιτέραν μέθοδον εἰς πᾶν ὅ,τι πράττομεν δι' αὐτομάτων, ἐντούτοις, ἡ χαρὰ ὅλων τούτων παρέρχεται εἰς τὴν σκέψιν, ὅτι εἶναι δυνατόν ὅλα ταῦτα, καὶ ὁ πολιτισμὸς, ἀκόμη καὶ τὸ ἀνθρώπινον γένος, νὰ καταστραφῇ, προτοῦ ἢ εὐτυχίᾳ τῆς αὖριον πλήρως ὠριμάσῃ.

Δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ εἴμεθα θλιβεροί, ἀπαισιόδοξοι προφηταὶ μακρὰν τούτου. Ἀπλῶς καλοῦμεν τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῶν ἀτελειῶν τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ἀποδείξωμεν ὅτι, ἐκεῖ ὅπου ὁ ἄνθρωπος ἀποτυγχάνει, ὁ Θεὸς ἔχει σχέδιον τὸ ὁποῖον θὰ ἐκτελέσῃ ἐπιτυχῶς, πέραν πάσης ἀνθρωπίνης προσδοκίας.

Τοῦτο εἶναι σχέδιον τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ ἀποτύχῃ, σχέδιον ἐφαρμογῆς ὅλων τῶν θαυμαστῶν Αὐτοῦ ἱκανότητων, ἄνευ ἰδιοτελείας, εἰς πᾶν τὸ ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ κάμῃ δι' ἑαυτόν. Τὸ μέλλον, ὅθεν, εἶναι πολὺ λαμπρόν, ὅσον λαμπραὶ καὶ θαυμάσαι εἶναι αἱ ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ.

Η ΠΑΡΑΚΟΗ ΕΝ ΕΔΕΜ

Ἡ φανέρωσις τῆς ιδιοτελείας

Καλοῦντες τὴν προσοχήν, ἐν ὀλίγοις, ἐπὶ τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ, ἐξελέξαμεν πέντε εἰκόνας· τρεῖς ἐξ αὐτῶν περιγράφουσι πράξεις ἀναφερομένας εἰς τὴν Γραφήν, καὶ δύο περιγράφουσι ὑποσχέσεις τῆς Γραφῆς. Ἡ πρώτη ἐκ τούτων εἶναι γνωστὴ εἰς πάντας, εἶναι ἡ σκηνὴ τοῦ πειρασμοῦ ἐν τῷ Κήπῳ τῆς Ἑδέμ. Ὁ «ὄφις», ὁ Σατανᾶς τῆς Γραφῆς, πειράζει τὴν Μητέρα Εὐὰ νὰ παρακούσῃ εἰς τὸν Δημιουργόν, τρώγουσα ἐκ τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ. Πάντες γνωρίζομεν τ' ἀποτελέσματα ταύτης τῆς παρακοῆς. Ἡ Εὐὰ ἔφαγε, καθὼς καὶ ὁ Ἀδάμ, μὲ ἀποτελέσμα, ὡς προελέχθη, τὴν καταδίκην τοῦ θανάτου, τὴν ἔξωσιν αὐτῶν ἐκ τοῦ Κήπου τῆς Ἑδέμ ὅπως ἀποθάνωσιν εἰς τὴν ἔρημον καὶ ἄγονον γῆν.

Ἐν τούτοις, εἶναι σπουδαῖον νὰ παρατηρήσωμεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προηγήθη τοῦ πειρασμοῦ. Ὅταν ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τοὺς προπάτορας ἡμῶν κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Αὐτοῦ, παρήγγειλεν εἰς αὐτοὺς ὅπως πολλαπλασιασθῶσι καὶ γεμίσωσι τὴν γῆν, καὶ κατακυριεύσωσιν αὐτήν. Ἐδόθη εἰς αὐτοὺς ἐξουσία ἐπὶ πάσης τῆς γῆς.

Ἄλλὰ ἐλέχθη εἰς τὸν Ἀδάμ ὅτι, «Καθ' ἣν ἡμέραν φάγης ἐξ αὐτοῦ θέλεις ἐξάπαντος ἀποθάνει». ΓΕΝ. β: 17.

Εἰς τὴν ἐντολὴν «αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ γεμίσατε τὴν γῆν καὶ κυριεύσατε αὐτήν» βλέπομεν σκοπὸν εἰς τὴν δημιουργίαν τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐπλάσθη νὰ τεθῇ ἐπὶ τῆς γῆς προσωρινῶς καὶ μετέπειτα νὰ ληφθῇ εἴτε εἰς τὸν Οὐρανὸν εἴτε νὰ παραδοθῇ εἰς αἰώνια βάσανα πυρός καὶ θεοῦ. Ὅταν οὗτος ἡμάρτησε, δὲν ἀπώλεσε Οὐράνιον οἶκον, ἀλλὰ ἐπίγειον οἶκον.

Ὁ Σατανᾶς, διὰ μέσου τοῦ ὄφεως, εἶπεν εἰς τὴν Μητέρα Εὐαν ὅτι «δὲν θὰ ἀπέθνησκεν ἐὰν ἐτρώγεν ἐκ τοῦ ἀπηγορευμένου καρπού». ΓΕΝ. γ: 4. Ἐκ τοῦ ψεύδους τούτου ἀνεπτύχθησαν, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ὅλαι αἱ ἀντιγραφικαὶ θεωρίαι, ὅτι δὲν ὑπάρχει θάνατος. Θάνατος, λέγουν, δὲν εἶναι ὅ,τι φαίνεται ὅτι εἶναι, ἀλλ' εἶναι θύρα δι' ἄλλην ζωὴν. Ἀλλὰ τὸ γεγονός παραμένει ὅτι ὁ θάνατος εἶναι πραγματικότης, διότι «ὁ μισθὸς τῆς ἁμαρτίας εἶναι θάνατος». ΡΩΜ. στ: 23. Ἡ βασιλεία τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἀδυσώπητος καὶ σκληρά. Μόνον τὸ ΣΧΕΔΙΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ προμηθεύει διέξοδον ἐξ αὐτῆς.

Ο ΑΒΡΑΑΜ ΠΡΟΣΦΕΡΩΝ ΤΟΝ ΙΣΑΑΚ

Ἡ υπόσχεσις τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Ἀβραάμ

Ἡ ἐπομένη εἰκὼν μᾶς ὑπενθυμίζει τὴν θαυμαστὴν υπόσχεσιν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἀβραάμ. Αὕτη ἦτο μετὰ τὸν Κατακλυσμὸν. Ὁ Θεὸς εἶπεν εἰς τὸν πιστὸν τοῦτον Πατριάρχην, «Ἐν σοὶ καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου εὐλογηθήσονται πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς». ΓΕΝ. ιβ:3, κβ:18. Ἐπὶ δύο σχεδὸν χιλιάδας ἔτη τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀπέθνησκεν, ἀλλ' ἔνταῦθα ὁ Θεὸς υπόσχεται ὅτι θὰ εὐλογήσῃ πάσας τὰς φυλάς τῆς γῆς. Αὕτη ἦτο ἀληθῶς ἀκτίς ἐλπίδος.

Ἀργότερον, ὅταν ὁ υἱὸς τοῦ Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, ἐμεγάλωσεν, ὁ Θεὸς ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ νὰ προσφέρῃ αὐτὸν εἰς θυσίαν. Εἶναι ἡ ὑπακοὴ τοῦ Ἀβραάμ ἥτις ἐκδηλοῦται εἰς τὴν δευτέραν αὐτῆν εἰκόνα. Ὁ Θεὸς δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὸν Ἀβραάμ νὰ θυσιάσῃ τὸν Ἰσαάκ, ἀλλ' ἐπρομήθευσεν ἄμνον ἀντ' αὐτοῦ. Ἐνταῦθα ἔχομεν ὡραίαν ἐξεικόνισιν τοῦ γεγονότος ὅτι, πρὶν εὐλογηθῶσιν πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς μέσῳ τοῦ «σπέρματος» τοῦ Ἀβραάμ, ἀγαπητὸς Πατὴρ ἔπρεπε νὰ προσφέρῃ ὡς θυσίαν τὸν Μονογενῆ Αὐτοῦ Υἱόν.

Καθὼς τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ ἀποκαλύπτεται, εὐρίσκομεν ὅτι ἦτο πράγματι ὁ Οὐράνιος Πατὴρ ὁ ἴδιος ὅστις «ἔδωκε τὸν Μονογενῆ Αὐτοῦ Υἱόν» νὰ γίνῃ ὁ Λυτρωτὴς καὶ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. ΙΩΑΝΝ. γ:16. Ὁ Θεὸς ἡὐχαριστήθη πολὺ ἐκ τῆς ὑπακοῆς τοῦ Ἀβραάμ εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, ὥστε ἐπεθεθαίωσε τὴν ἀρχικὴν υπόσχεσιν εἰς αὐτὸν δι' ὅρκου. ΓΕΝ. κβ:1-18, ΕΒΡ. στ:13-20,

Ὁ Ἰησοῦς τὸ «σπέρμα» τῆς ἐπαγγελίας

Εἰς τὴν Κ.Δ. πληροφοροῦμεθα ὅτι τὸ «σπέρμα» τῆς ἐπαγγελίας, τὸ ὑποσχεθὲν εἰς τὸν Ἀβραάμ, τὸ «σπέρμα» τὸ ὁποῖον θὰ εὐλογήσῃ πάσας τὰς φυλάς τῆς γῆς, εἶναι ἐν τῇ πραγματικότητι Ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ, καθὼς ἀναγινώσκουμεν, «Πρὸς δὲ τὸν Ἀβραάμ ἐλαλήθησαν αἱ ἐπαγγελίαι καὶ πρὸς τὸ σπέρμα αὐτοῦ. Δὲν λέγει, Καὶ πρὸς τὰ σπέρματα, ὡς περὶ πολλῶν, ἀλλὰ ὡς περὶ ἑνός, «Καὶ πρὸς τὸ σπέρμα σου» ὅστις εἶναι ὁ Χριστός». ΓΑΛ. γ:16.

Τοῦτο ἐννοεῖ ὅτι, ἐν τῷ σχεδίῳ τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν εὐλογίαν πασῶν τῶν φυλῶν τῆς γῆς, ὁ Ἰησοῦς εἶναι τὸ προμηθευθὲν μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου «ὄλαι» αἱ ὑποσχεθεῖσαι εὐλογίαι θ' ἀπορρεύσωσιν. Ἡ υπόσχεσις αὕτη συμπεριλαμβάνει καὶ ὅλους τοὺς νεκρούς. Ὁ θάνατος προῆλθεν ἕνεκεν τῆς ἁμαρτίας, καὶ ἡ ποινὴ αὕτη ἐπικάθηται ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ γένους. Διὰ τὴν λάθην, ὅθεν, τὸ γένος τὰς εὐλογίας τῆς ζωῆς, εἶναι ἀναγκαῖον ὅπως ὁ Ἰησοῦς δώσῃ τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ ζωὴν διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς εἶπε περὶ τοῦ Ἰησοῦ, «Ἰδοὺ, ὁ Ἀμὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου». ΙΩΑΝΝ. α:29. Εἰς

τὴν Π.Δ. ἀναγινώσκομεν ὅτι, ὁ Ἰησοῦς «ἐφέρθη ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν» καὶ ὅτι, «ἔδωκε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ προσφορὰν περὶ ἁμαρτίας». ΗΣ. νγ:7, 10. Ὁ Ἀπόστ. Παῦλος ἔγραψεν ὅτι, ὁ Ἰησοῦς «ἔδωκεν ἑαυτὸν ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων, μαρτυρίαν γενομένην ἐν ὠρισμένοις καιροῖς». Α΄ ΤΙΜ. β:3-6.

Ἦτο τὸ μέγα τοῦτο ἔργον τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐκ τοῦ θανάτου ὅπερ ἐπετελέσθη ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ. Διότι, ὁ Παῦλος ἐξηγεῖ, «Ἐπειδὴ ὁ θάνατος ἦλθε δι' ἀνθρώπου, οὕτως καὶ δι' ἀνθρώπου ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν. Ἐπειδὴ καθὼς πάντες ἀποθνήσκουσιν ἐν τῷ Ἀδὰμ, οὕτως καὶ πάντες θέλουσι ζωοποιηθῆναι ἐν τῷ Χριστῷ». Α΄ ΚΟΡ. ιε:21, 22.

Οὕτως βλέπομεν τὴν σπουδαιότητα τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν εὐλογίαν πασῶν τῶν φυλῶν τῆς γῆς. Ἡ εὐλογία αὕτη θὰ ἔλθῃ εἰς πάντας δι' ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν. Αὕτη ἐπρομηθεύθη διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐγγυᾶται διὰ τῆς ἀναστάσεως Αὐτοῦ. ΠΡΑΞ. ιζ:30, 31. Θὰ εἶναι ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ζωῆς ἐδῶ ἐπὶ τῆς γῆς. Θὰ ἀποκατασταθῶσι πάντες εἰς ζωὴν ὡς ἄνθρωποι ἐπὶ τῆς γῆς.

Η ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ

Ἑτέρα φάσις

Ἄνευ ἄλλης πληροφορίας περὶ τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν εὐλογίαν τῶν ἀνθρώπων, θὰ ἐλέγομεν ὅτι τὸ ἔργον τῆς εὐλογίας ἔπρεπε νὰ ἤρχιζεν ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον καὶ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ. Γνωρίζομεν ὅμως ὅτι δὲν ἤρχισεν. Οἱ ἄνθρωποι ἐξακολουθοῦν νὰ πάσχωσιν καὶ νὰ ἀποθνήσκωσιν ὡς πρότερον. Καὶ ἡ Γραφὴ ἐξηγεῖ τὸ διατί. Ὁ λόγος εἶναι ὅτι, εἰς τὸ σχέδιόν Του ὁ Θεὸς ἔχει κάμῃ προμήθειαν ὅπως «**μικρὸν τι ποιῖμιον**» πιστῶν ἀκολουθῶν τοῦ Ἰησοῦ, κληθῶσιν ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ συμμετάσχωσιν μετὰ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸ ἔργον τῆς διανομῆς τῶν εὐλογιῶν τῆς εἰρήνης, ὑγείας καὶ ζωῆς εἰς ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα, ὅταν ἔλθῃ ὁ κατὰλληλος πρὸς τοῦτο καιρὸς.

Εἰς ΓΑΛ. γ: 27, 28, πληροφοροῦμεθα ὅτι, οἱ ἀληθεῖς χριστιανοὶ εἶναι ἐκεῖνοι οἵτινες ἐβαπτίσθησαν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ εἶναι ἐν μετ' Αὐτοῦ, καὶ μέλη τοῦ «**σπέρματος τοῦ Ἀβραάμ**» καὶ «**κληρονόμοι τῆς ἐπαγγελίας**». Τὸ ἔργον τοῦτο τῆς ἐκλογῆς εἶναι ἐν προόδῳ ἐπὶ δέκα ἐννέα τώρα αἰῶνας.

Εἶναι εἰς τούτους, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Ἰησοῦς ὑπεσχέθη νὰ ἐτοιμάσῃ τόπον, καὶ ὅταν ἐπιστρέψῃ παραλάβῃ αὐτοὺς εἰς ἑαυτόν, ὅπως εἶναι καὶ αὐτοὶ μετ' Αὐτοῦ εἰς τὴν Βασιλείαν Του. ΙΩΑΝΝ. ιδ: 2, 3. Εἶναι εἰς τούτους, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Ἰησοῦς εἶπεν, «**Μὴ φοβοῦ μικρὸν ποιῖμιον, διότι ὁ Πατὴρ σὰς ἠυδόκησε νὰ σὰς δώσῃ τὴν βασιλείαν**». ΛΟΥΚ. ιβ: 32.

Ἡ ἐλπίς τῆς Βασιλείας

Μακρὰ ἄλλος ὑποσχέσεων εἰς τὴν Π.Δ. συνεχιζομένη καὶ εἰς τὴν Κ.Δ. ἀποκαλύπτει ὅτι, ὁ Ἰησοῦς θὰ ἰδρῶσῃ Παγκόσμιον Κυβέρνησιν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ μέσῳ αὐτῆς αἱ ὑποσχεθεῖσαι εὐλογίαι τῆς ζωῆς θὰ ἀπορρεῦσωσιν εἰς τοὺς λαούς. Μία τοιαύτη προφητεία εἶναι ἡ τῆς γεννήσεως Αὐτοῦ, ἥτις διακηρύττει περὶ τοῦ Μεγάλου τούτου Βασιλέως ὅτι, «**εἰς τὴν αὐξήσιν τῆς ἐξουσίας Αὐτοῦ καὶ εἰρήνης δὲν θέλει εἶσθαι τέλος**». ΗΣ. θ: 6, 7.

Αἱ Γραφαὶ ἀποκαλύπτουσιν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὴν Πρώτην Αὐτοῦ Ἑλευσιν νὰ πάθῃ καὶ ἀποθάνῃ διὰ τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἐπανερχεταὶ ὅπως ἐγκαθιδρῶσῃ τὴν Βασιλείαν Του πρὸς εὐλογίαν πάντων τῶν ἀνθρώπων ἐν τῇ Δευτέρᾳ Αὐτοῦ Παρουσίᾳ. Εἶναι κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ὅτε ὡς «**Βασιλεὺς Βασιλέων**» ὁ κόσμος θὰ φωτισθῇ περὶ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, καὶ θὰ δοθῇ εὐκαιρία ὑπακοῆς τοῦ θείου νόμου καὶ ζήσῃ αἰωνίως. ΑΠΟΚ. ιθ: 16, ΠΡΑΞ. γ: 23.

Ὁ Προφήτης Δανιὴλ ἀναγνωρίζει τὰς ἡμέρας ἡμῶν ὡς τὸν «**ἔσχατον καιρὸν**» καὶ ὑποδεικνύει ὅτι, κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον εἰ-

ναί ὅτε «οἱ ἄνθρωποι θέλουσι περιτρέχει καὶ ἡ γνῶσις θέλει πληθυνθῇ». ΔΑΝ. ιβ: 4.

Ἡ ἔκφρασις «ἔσχατος καιρὸς» δὲν ἐννοεῖ τὸ τέλος τοῦ κόσμου, ἢ τὴν πυρπόλησιν τῆς γῆς, καθὼς αἱ παραδόσεις σκοτεινῶν αἰώνων μᾶς παρέδωσαν, μᾶλλον ἀναφέρεται εἰς τὸ «τέλος» τῆς βασιλείας τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου. Ἐννοεῖ τὸν καιρὸν κατὰ τὸν ὁποῖον θεία ἐπέμβασις, ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ κόσμου, θὰ ἐπιφέρῃ διὰ τῆς ἰδρύσεως τῆς Μεσσιανικῆς Βασιλείας, τὸ τέλος πάντων τῶν κακῶν: πολέμους, ἐκμεταλλεύσεις, πείναν, ἀσθένειαν, καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου.

Ἡ Γῆ διαμένει αἰωνίως

Ἡ Γῆ, λέγει ἡ Γραφή, θὰ διαμένῃ εἰς τὸν αἰῶνα. ΕΚΚΛΗΣ. α: 4. Ὁ Κύριος βεβαίῳ ὅτι δὲν ἐδημιούργησεν αὐτὴν εἰς μάτην, ἀλλὰ διὰ νὰ κατοικῇται. ΗΣ. με: 18. Ὡς ἐμάθομεν τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ εἶναι ὅπως, οἱ ἄνθρωποι ζῶσιν αἰωνίως ἐπὶ τῆς γῆς. Αὕτη εἶναι ὁ οἶκος αὐτῶν. Τοῦτο ἐννοεῖ ὅτι, ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ καταστραφῇ μὲ τὴν ὑδρογόνον βόμβαν, καὶ ἐκεῖνοι οἵτινες ἀπέθανον εἰς τοὺς πολέμους ἢ ἀλλεοτρόπως, θὰ ἀποκατασταθῶσιν ἐν τῇ ζωῇ δι' ἀναστάσεως ἐκ τῶν νεκρῶν.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἡρωτήθῃ περὶ τῆς Δευτέρας Αὐτοῦ Παρουσίας, προεῖπεν περὶ καιροῦ «θλίψεως μεγάλης», θλίψεως ἐν τῇ ὁποίᾳ, ἔαν δὲν συνετέμνοντο αἱ ἡμέραι ἐκείναι, δὲν ἤθελε σωθῇ οὐδεμία σὰρξ. ΜΑΤΘ. κδ: 21, 22. Ἡ κατάστασις αὕτη εἶναι ἐπὶ πάσης τῆς γῆς σήμερον, καθὼς τὰ γεγονότα ἀποδεικνύουσιν, διὰ θείας ὁμῶς ἐπεμβάσεως δὲν θὰ καταστραφῇ πᾶσα σὰρξ.

Αἱ ἡμέραι ἡμῶν ἐν τῇ προφητείᾳ

Πᾶσαι αἱ οὐσιώδεις ἐπιστημονικαὶ ἐφευρέσεις τῶν ἡμερῶν μας προελέχθησαν εἰς τὰς προφητείας τῆς Γραφῆς. Ἡ «γνῶσις» εἰς τὸ «περιτρέχειν» μαρτυρεῖ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς προφητείας τοῦ Δανιήλ. Αἱ ἐπόμεναι εἰκόνες διαλαλῶσιν εὐγλῶττως τοῦτο.

Θὰ εἶναι δύσκολον διὰ τὴν νέαν γενεάν μας νὰ κατανοήσῃ ὅτι, τὰ γεγονότα τῶν ἡμερῶν μας δὲν ὑπῆρξαν εἰς τὸ παρελθόν, ἀλλ' ἦλθον εἰς τὸ εἶναι ἀποτόμως εἰς τὸν εἰκοστὸν τοῦτον αἰῶνα. Τοιοῦτοτρόπως ἔχομεν ἀξιοσημεῖωτον ἐκπλήρωσιν τῶν προφητειῶν τῆς Γραφῆς περὶ τῆς ὅσον οὕτω ἰδρύσεως τῆς Μεσσιανικῆς Βασιλείας.

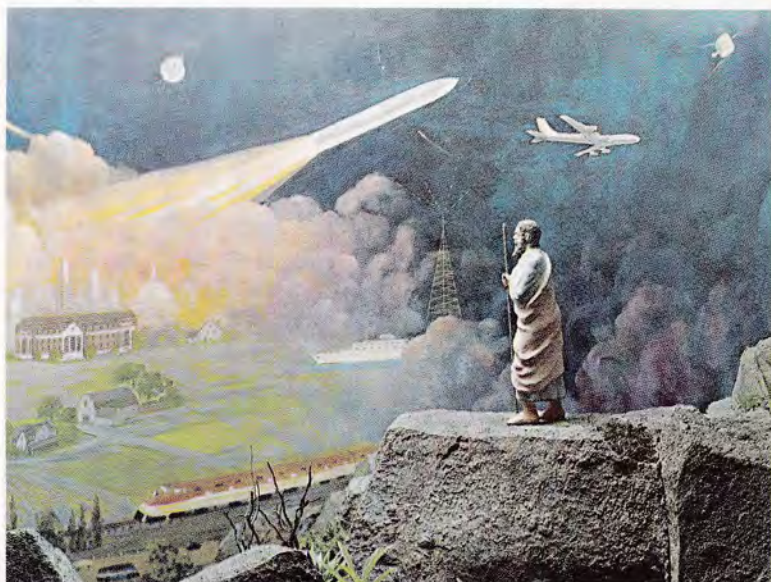
Ὁ Δανιὴλ ἐπίσης προεῖπεν, ἀναφορικῶς περὶ τῆς Βασιλείας τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου, κατὰ τὸν «ἔσχατον τοῦτον καιρὸν» ὅτι, θὰ ὑπάρξῃ «θλίψις ἣτις οὔτε ἔγινε οὐδὲ θέλει γείνη μετὰ ταῦτα». ΔΑΝ. ιβ: 1. Αὕτη εἶναι ἡ «μεγάλη θλίψις» ἡ ἀναφερομένη ὑπὸ τοῦ

Ἰησοῦ εἰς ΜΑΤΘ. κδ:22. Ὁ Ἰησοῦς ἐπίσης ὠμίλησε περὶ τοῦ καιροῦ τούτου, ὅτι θὰ ὑπάρξῃ «ἐπὶ τῆς γῆς στενοχωρία ἐθνῶν ἐν ἀπορίᾳ» καὶ ὅποτε αἱ καρδίαι τῶν ἀνθρώπων θέλουσιν «ἀποψυχεῖ ἐκ φόβου καὶ προσδοκίας τῶν ἐπερχομένων δεινῶν εἰς τὴν οἰκουμένην». ΛΟΥΚ. κα: 25, 26.

Ἐνταῦθα ἐπίσης ἔχομεν ἀκριβῆ περιγραφὴν τῶν ἡμερῶν μας. Ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς ἀποψυχοῦσιν ἐκ τοῦ φόβου διὰ τὰ ἐπερχόμενα δεινὰ εἰς τὴν οἰκουμένην. Αἱ Γραφαὶ δὲν ἀποκαλύπτουσιν λεπτομερῶς πόσον θὰ εἶναι καταστρεπτικὴ ἡ θλίψις αὕτη, πρὶν ἢ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ ἐγκαθιδρυθῇ, καὶ σῶσῃ τὴν ἀνθρωπότητα ἐκ τῆς ἀφροσύνης αὐτῆς.

Ἐν τούτοις, ἓνα πρᾶγμα αἱ Γραφαὶ ὑποδεικνύουσιν ἀκριβῶς, ὅτι τὰ ἰδιοτελῆ ἐγκαθιδρύματα τῶν ἀνθρώπων θὰ καταστραφῶσιν. Β' ΠΕΤΡ. γ:10. Εἶναι τὰ ὑπολειπόμενα πλήθη, ἅτινα συμβολίζονται εἰς τὴν τελευταίαν ἡμῶν εἰκόνα, ἅτινα στρέφουσιν τὰ πρόσωπα αὐτῶν καὶ ἀποβλέπουσιν εἰς τὰς ὑποσχεθείσας εὐλογίας τοῦ Κυρίου διὰ τὸ μέλλον.

Ο ΔΑΝΙΗΛ ΒΛΕΠΕΙ ΤΑΣ ΗΜΕΡΑΣ ΗΜΩΝ

Ἡ Πόλις τοῦ Θεοῦ

Εἰς τὸ βάθος ἀμυδρῶς βλέπομεν τὴν Ἀγίαν Πόλιν τοῦ Θεοῦ. Αὕτη ἀπλῶς εἶναι σύμβολον. Εἰς τὴν Γραφὴν ἡ πόλις συμβολίζει Κυβέρνησιν. Κατανοοῦμεν, ὅταν λέγωμεν WASHINGTON, τὴν Ἀμερικανικὴν Κυβέρνησιν, LONDON τὴν Ἀγγλικὴν, ΜΟΣΧΑ τὴν Ρωσικὴν. Οὕτω εἰς τὴν Γραφὴν, ἰδιαίτέρως εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν, μᾶς λέγεται ὅτι ἡ «Ἀγία Πόλις» ἣτις κατέρχεται ἐξ οὐρανοῦ, εἶναι ἡ Κυβέρνησις τοῦ Θεοῦ, μετὰ Κεφαλὴν Αὐτὸν τὸν Χριστόν, ἡ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ μετὰ Βασιλέα Αὐτὸν τὸν Χριστόν. ΑΠΟΚ. κα: 1-5.

Ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς τὸν Πιλάτον, «Ἡ Βασιλεία ἡ ἐμὴ δὲν εἶναι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου». ΙΩΑΝΝ. ιη: 36. Εἶναι θεία Κυβέρνησις, ἐκ Θεοῦ, οὐχὶ ἐξ ἀνθρωπίνης δυνάμεως καὶ προελεύσεως, καὶ οἱ νόμοι αὐτῆς θεῖοι. Θὰ εἶναι διὰ τῆς ὑπακοῆς τῶν νόμων τῆς Κυβερνήσεως

ταύτης ὅπου οἱ ἄνθρωποι θά εὐλογηθῶσι, μέσῳ τοῦ ὑποσχεθέντος σπέρματος τοῦ Ἀβραάμ, «πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς».

Τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς

Αἱ εὐλογίαι, βεβαιούμεθα, ἐμπερικλείουσι καὶ τὴν ἐξάλειψιν τῶν ἀσθενειῶν καὶ τοῦ θανάτου. Περιγράφων τὴν τελικὴν αὐτὴν κατάστασιν τῆς «Ἀγίας Πόλεως τοῦ Θεοῦ» καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἐπὶ γῆς ἰδρύσεως τῆς Βασιλείας, ὁ Ἀποκαλυπτὴς λέγει, «Θέλει ἐξάλειψαι ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, καὶ ὁ θάνατος δὲν θέλει ὑπάρχει πλέον, οὔτε πένθος, οὔτε κραυγὴ, οὔτε πόνος δὲν θέλουσιν ὑπάρχει πλέον, διότι τὰ πρῶτα παρῆλθον». ΑΠΟΚ. κα: 4.

Εἰς ἄλλην ὑπόσχεσιν τῆς Μεσσιανικῆς Βασιλείας καὶ τῶν εὐλογιῶν αὐτῆς, ἔχομεν τὴν εἰκόνα τῆς Βασιλείας ὡς «θρόνου», «τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἀρνίου». ΑΠΟΚ. κβ: 1. Ὑδωρ ζωῆς ἐξέρχεται ἐκ τοῦ θρόνου τούτου, δένδρα δὲ φέροντα καρπούς ζωῆς φύονται ἐκατέρωθεν τῶν ὀχθῶν, καὶ τὰ φύλλα αὐτῶν εἶναι πρὸς θεραπείαν τῶν ἔθνων, ΑΠΟΚ. κβ: 2. Ἀληθῶς ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς γῆς χρειάζονται θεραπείαν σήμερον.

Αἱ εὐλογίαι δὲ αὗται ἐντὸς ὀλίγου θά φθάσωσιν εἰς ὀλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα. Καθὼς οἱ προπάτορες ἡμῶν, ἐκδιωχθέντες ἐκ τοῦ Κήπου τῆς Ἐδέμ, ἡστερήθησαν τῶν ζωηφόρων καρπῶν τῶν δένδρων τοῦ Παραδείσου, οὕτω εἰς τὴν Μεσσιανικὴν Βασιλείαν, ἣτις εἶναι ἐπὶ θύραις, ὅλα τὰ τέκνα τοῦ Ἀδάμ θά προσκληθῶσι νὰ ἔλθωσι καὶ λάθωσιν ἐκ τῶν καρπῶν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ὕδατος τῆς ζωῆς δωρεάν, ἅτινα πηγάζουσιν ἐκ τοῦ «Θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἀρνίου». ΑΠΟΚ. κβ: 17.

Ἀποκατάστασις τῶν νεκρῶν

Καθὼς ἐν ὀλίγοις ἔχομεν παρατηρήσει, δὲν εἶναι μόνον οἱ ζῶντες οἵτινες θά εὐλογηθῶσιν διὰ ζωῆς ὑπὸ τὴν Μεσσιανικὴν Βασιλείαν. Ὁ Θεὸς ὑπεσχέθη διὰ τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ ὅτι, ὅλοι ὅσοι ἀπέθανον θά ἀποκατασταθῶσιν εἰς τὴν ζωὴν δι' ἀναστάσεως, καὶ θά λάθωσι τὴν εὐκαιρίαν τῆς εὐλογίας πρὸς ζωὴν δι' ὑπακοῆς εἰς τοὺς νόμους τῆς Βασιλείας. Ἐὰν δὲν ᾔτο οὕτω τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος ὁλοκλήρου, πρὸς ζωὴν, θά ὕστερεῖτο κατὰ πολὺ ὁ ἀγαθὸς καὶ ἀγαπητὸς σκοπὸς τοῦ Δημιουργοῦ διὰ τὰ ἀνθρώπινα Αὐτοῦ πλάσματα.

Ἡ ἐλπίς τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν συγκεντροῦται εἰς τὸν Ἰησοῦν, τὸν Λυτρωτὴν. Α' ΚΟΡ. ιε: 21, 22. Κατὰ τὴν Πρώτην Αὐτοῦ ἐπίγειον Διακονίαν, ὁ Ἰησοῦς ἔδωκεν ἀρκετάς ἐπιδείξεις τῆς θαυμαστότης Αὐτοῦ θείας δυνάμεως, ὅπως ἀποκαταστήσῃ τοὺς νεκροὺς εἰς τὴν ζωὴν. Μία ἐξ αὐτῶν ἦτο ἡ ἔγερσις τοῦ Λαζάρου ἐκ τοῦ ὕπνου τοῦ θανάτου. ΙΩΑΝΝ. ια: 1-44.

Ὁ Λάζαρος ἦτο ἀδελφὸς τῆς Μάρθας καὶ Μαρίας, καὶ ἔζων ἐν Βηθανίᾳ. Ὁ Λάζαρος ἠσθένησε καθ' ὃν χρόνον ὁ Ἰησοῦς διηκόνει

ἐν Γαλιλαίᾳ, μακράν, πρὸς βορρὰν τῆς Βηθανίας. Αἱ ἀδελφαὶ ἀπέ-
στειλαν λόγον εἰς τὸν Ἰησοῦν περὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ ἀδελφοῦ των,
νομίζουσαι ὅτι ὁ Ἰησοῦς θὰ ἤρχετο ταχέως. Ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς λαθὼν
τὴν ἀγγελίαν ἐχρονотρίθησε δύο ἡμέρας, καὶ τότε λέγει εἰς τοὺς
μαθητάς Του, «**Λάζαρος ὁ φίλος ἡμῶν ἐκοιμήθη, ἀλλ' ὑπάγω διὰ
νά ἐξυπνήσω αὐτόν.**» Οἱ μαθηταὶ ἐνόμισαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀνεφέ-
ρετο εἰς τὸν φυσικὸν ὕπνον, καὶ εἶπον πρὸς τὸν Ἰησοῦν, «**Κύριε, ἂν
ἐκοιμήθῃ θέλει σωθῇ.**» **ΙΩΑΝΝ. ια: 11, 12.**

Ὁ ὕπνος τοῦ θανάτου

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἀπεκάλυψεν εἰς τοὺς μαθητάς Του τί ἡννόει. Εἶ-
πεν εἰς αὐτοὺς παρρησίᾳ, «**ὁ Λάζαρος ἀπέθανε.**» Εἰς τὴν μικράν
ταύτην συνομιλίαν, σπουδαία τις ἀλήθεια τῆς Γραφῆς ἔρχεται εἰς
τὴν ἀντίληψιν ἡμῶν, ἥτις εἶναι ὅτι, ἐκεῖνοι οἵτινες ἀποθνήσκουσιν,
δὲν εἶναι ζῶντες εἰς τὸν Οὐρανόν, τὴν Κόλασιν ἢ τὸ Καθατήριον
πῦρ, ἀλλ' εἶναι εἰς κατάστασιν ἀναισθησίας, ὅπερ ὁ Ἰησοῦς παρο-
μοιάζει μὲ «ὑπνον». Οὕτως εἶναι ἡ κατάστασις ἐκείνων οἵτινες
κοιμῶνται ἐν τῷ θανάτῳ. Θεῖα δυνάμεις, μέσῳ τοῦ Χριστοῦ, θὰ ἀφύ-
πνῃσιν πάντας τοὺς οὕτω «κοιμωμένους».

Ὁ θάνατος ὅστις ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἕνεκεν τῆς πρακτικῆς τοῦ
Ἀδάμ, θὰ ἦτο αἰώνιος, ἐὰν ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δὲν ἐπρομήθευε Λυ-
τρωτὴν. **ΙΩΑΝΝ. γ: 16.** Διότι ὁ Ἰησοῦς ἔλαβε τὴν θέσιν τοῦ ἁμαρ-
τωλοῦ ἐν τῷ θανάτῳ, ἡ αἰώνιος ἀπώλεια καθίσταται «ὑπνος», ἐκ
τοῦ ὁποίου ἡ Γραφή ὑπόσχεται «ἀφύπνησιν». Ἡ ἔγερσις τοῦ Λαζάρου
ἦτο ἀπόδειξις τῆς θείας δυνάμεως, καὶ βεβαίωσις δι' ἡμᾶς περὶ
τῶν ὑποσχέσεων τοῦ Θεοῦ.

Πάντες ἐγειρόμενοι

Εἰς ἄλλην περίπτωσιν, ὁ Ἰησοῦς εἶπεν, «**Μὴ θαυμάζετε τοῦτο,
διότι ἔρχεται ὥρα καθ' ἣν πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις θέλουσιν
ἀκούσει τὴν φωνὴν αὐτοῦ καὶ θέλουσιν ἐξέλθαι οἱ πράξαντες τὰ
ἀγαθὰ εἰς ἀνάστασιν ζωῆς, οἱ δὲ πράξαντες τὰ φαῦλα εἰς ἀνά-
στασιν κρίσεως.**» **ΙΩΑΝΝ. ε: 28, 29.** Ἐνταῦθα ὁ Ἰησοῦς ἐξηγεῖ
ὅτι ἐκεῖνοι οἵτινες ἐν ταύτῃ τῇ ζωῇ «ἐπράξαν καλὰ» κατὰ τὸν θεῖον
κανόνα, θὰ λάβωσιν, ἐγειρόμενοι ἐκ τοῦ θανάτου, τὸ δῶρον τῆς
ζωῆς, ἐνῷ οἱ ἄλλοι ὅλοι θὰ ἐγερθῶσιν πρὸς «κρίσιν».

Κρίσις δὲν σημαίνει κατάκρισιν ἢ καταδίκην, ἀλλὰ διαδικασίαν,
καιρὸν δοκιμασίας, εὐκαιρίαν ἢ πρὸς αἰώνιον ζωὴν ἢ πρὸς αἰώνιον
θάνατον. Ὅθεν, οἱ ἄπιστοι ἐγειρόμενοι ἐκ τοῦ ὕπνου τοῦ θανάτου,
θὰ υποβληθῶσιν εἰς παιδείας δοκιμασίας, τιμωρίας, ὅπως μάθωσι
καὶ συμμορφωθῶσιν εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ νόμους τοῦ Κυρίου. Ἐὰν δι-
έλθωσι τὴν «κρίσιν» ἐπιτυχῶς καὶ μάθωσι τὴν ὑπακοὴν εἰς τοὺς νο-
μούς τῆς Βασιλείας, καὶ οὕτοι ἐπίσης θὰ ἔχωσι τὴν εὐκαιρίαν νὰ
λάβωσιν ἐκ τοῦ «**ὑδάτος τῆς ζωῆς δωρεάν**», καὶ ζήσωσιν αἰωνίως.
ΑΠΟΚ. κβ: 17.